

Den økonomiske politik er et flagskib for regeringen. For faldet i de unges arbejdsløshed, som nu næsten er væk, og i de langtidslediges, hvis ledighed nu er halveret, og afviklingen af såvel udlandsgælden som den offentlige gæld skal fortsætte, og derfor er det også set med radikale øjne et uomgængeligt krav, at kursen rettes ind. Men den nødvendige kursjustering er beskeden. Det drejer sig blot om at sikre, at det forventede betalingsbalanceoverskud i 1998 mindst når et niveau på 10 mia. kr.

Regeringen har peget på fire elementer, som tilsammen opfylder målet:

For det første en stramning af arbejdsmarkedspolitikken, som øger mobiliteten og modvirker tendensen til flaskehalse og derigennem fastholder erhvervslivets internationale konkurrenceevne.

For det andet en midlertidig bremse på det lånefinansierede forbrug ved, at det gøres dyrere at belåne ejerboligens friværdis indtil udgangen af 1998.

For det tredje en tvungen opsparing i ATP – som nogle foretrækker at kalde en bruttoskat – på 1 pct. af de erhvervsaktives bruttoindkomst.

Og endelig for det fjerde besparelser på 2 mia. kr. på finansloven for 1998, som vil blive udmøntet senere.

Modtagelsen fra den økonomiske sagkundskab har været entydigt positiv, idet de fleste, inkl. Nationalbanken, er enige om, at dette er, hvad der er brug for. Enkelte har været skuffede over, at indgrebet ikke er større, og har talt om, at elefanten har vist sig at være en mus. Men under alle omstændigheder er det forståeligt, hvis den tumultagtige modtagelse på Christiansborg af dette beskedne indgreb vækker undren uden for murene.

Specielt forbløffer den store ophidselse over ATP-forslaget, når man tager i betragtning, hvor beskedne beløb der er tale om for en almindelig husstandsindkomst. Det drejer sig jo om mellem 100 og 200 kr. om måneden i et år, dvs. af en størrelsesorden på et par biografbilletter om måneden. Men det er altså det, som nogle anser det for nødvendigt at tage et folketingsvalg om.

Men jeg har med glæde mærket mig, at CD's leder, fru Mimi Jakobsen, og hr. Arne Melchior i dag ikke deler den opfattelse. Fra CD lyder meldingen nemlig: Statsministerens åbningsstale er et godt forhandlingsoplæg og en udstrakt hånd til et bredt samarbejde med V og K, og CD finder det meget fornuftigt, at farten i det pri-

vate forbrug nu sænkes lidt. CD vil have svært ved at forstå det, hvis V og K vælger konfrontationen i stedet for samarbejdet.

Det er CD's melding, og den holdning, der ligger bagved, kan vi helt tilslutte os fra radikal side.

Men forhandlingsvilje er jo ikke bare ord, som man siger fra en talerstol eller foran et tv-kamera. Forhandlingsvilje viser man først og fremmest gennem realistiske forslag.

Derfor er det ikke godt nok, når V og K peger på offentlige besparelser og præmieret frivillig opsparing som et alternativ til regeringens forslag. For uanset hvad der er sagt i dag, er det altså først og fremmest det private forbrug, som løber for stærkt. Og samtidig ved enhver økonom, at virkningen på betalingsbalancen af at skære i de offentlige udgifter er langt mindre end en tilsvarende reduktion af de private.

Hvis nogen skulle være i tvivl, kan man bare se på virkningen af de forslag til finanslovsbesparelser, som V og K lagde frem i august: Den samlede virkning på betalingsbalancen af disse massive besparelser vil i 1998 være lige præcis nul!

Endelig er det altså ikke en frivillig sag, om man vil spare op eller ej, når betalingsbalancen er truet.

Fra den anden side af det politiske spektrum har SF ydet sit bidrag og ikke uden en vis effekt. Politisk er der en form for sort humor i, at SF graver firkløverregeringens gamle forslag til tvangsopsparing fra helhedsløsningen i marts 1985 frem og gør Poul Schlüters tanker til partiets egne, for det var ikke just varme følelser, der dengang, i marts 1985, var mellem den daværende regering og SF, og som bekendt stemte SF imod helhedsløsningen.

Samtidig er der betydelig forskel mellem en bunden opsparing over 3 år, hvor pengene ikke forrentes, og så den forøgelse af pensionsopsparingen, som den nuværende regering har foreslået. Men en afklaring af denne forskel i virkning og af fordelingsprofilen vil jo netop med fordel kunne ske i et forhandlingsforløb.

I Det Radikale Venstre har vi det ikke med at stille ultimative krav. Men når det drejer sig om at fastholde den økonomiske kurs, som har givet så gode resultater i det sidste år, gør vi det nu alligevel. For set med radikale øjne er det et ufravigeligt krav, at målsætningen med hensyn til betalingsbalancen opfyldes. Om nødvendigt må regeringen tage et valg på det spørgsmål.